

— N-am avut decît un singur copil, a spus Tilo, așa că n-a fost chiar atît de rău. Sigur, am avut mult noroc. Cînd trebuia să călătorim și nu puteam să-l luăm cu noi, bunicii lui erau mereu încîntați să ne-ajute. Și, cînd Peter a mai crescut, am putut să-l trimitem la un internat bun. Și iar ne-au ajutat bunicii. Altfel nu ne-am fi permis să plătim asemenea taxe. Așa că am fost foarte norocoși.

— Da, am fost norocoși, a spus Sonja. Doar că Peter își ura școala.

Atmosfera destinsă de mai devreme se evaporă vizibil. Ca să înveselesc puțin lucrurile, am zis repede:

— Ei, oricum, se pare că vă place foarte mult ce faceți.

— A, da, ne place, a spus Tilo. Profesia e totul pentru noi. Cu toate astea, ne prinde tare bine o vacanță. Știi, e prima noastră vacanță adevărată din ultimii trei ani.

Asta m-a făcut iar să mă simt foarte prost și m-am gîndit să mai încerc o dată să-i conving să schimbe hotelul, dar îmi dădeam seama ce penibil ar fi. Nu puteam decît să sper că madam Cotoroața Fraser și-a băgat mințile-n cap. În loc de asta, am zis:

— Uite, dacă vrei, vă cînt piesa la care lucram mai devreme. Încă n-am terminat-o, și de obicei n-aș face asta. Dar, din moment ce oricum ați ascultat o

parte din ea, nu mă deranjează să vă cînt cît am compus pînă acum.

Pe chipul Sonjei a reapărut surîsul.

— Da, a zis, vrem s-o auzim. Suna așa frumos!

Cît m-am pregătit de cîntat, și-au schimbat iar poziția, așezîndu-se cu fața către priveliște, ca mai devreme, și cu spatele la mine. Însă de data asta, în loc să se strîngă unul în altul, au rămas așa pe iarbă, cu spinările drepte, cu cîte-o mîină la frunte, ca să-și ferească ochii de soare. Au stat în poziția asta tot timpul cît am cîntat, într-o încremenire ciudată și, cum fiecare dintre ei proiecta o umbră alungită, de după-amiază, păreau două lucrări complementare dintr-o galerie de artă. Am încheiat ezitant piesa, atît cît aveam din ea, și, o clipă, nici unul dintre ei nu s-a mișcat. Pe urmă, trupurile li s-au destins și au aplaudat, deși poate nu la fel de entuziast ca data trecută. Tilo s-a ridicat în picioare, murmurînd complimente, apoi a ajutat-o pe Sonja să se ridice. Abia cînd îi vedeai făcînd asta îți aduceai aminte că sînt trecuți bine de prima tinerețe. Dar poate erau obosiți, pur și simplu. Nu era exclus să se fi plimbat destul de mult pînă să dea peste mine. Și totuși, mi s-a părut că le-a trebuit ceva efort ca să se poată ridica în picioare.

— Am petrecut cîteva clipe minunate cu dumneata, a zis Tilo. Acum noi sîntem turiștii, și altcineva cîntă pentru noi! E o schimbare foarte plăcută.

— M-aș bucura să ascult piesa atunci când o termini, a spus Sonja, și mi s-a părut că e cît se poate de sinceră. Poate că într-o zi o s-o auzim la radio. Cine știe?

— Da, a spus Tilo, și atunci Sonja și cu mine o să le cîntăm clienților noștri un *cover* după ea! Rîsul lui puternic a răsunat în jur. Apoi a făcut o mică reverență și-a zis: Așadar, astăzi îți sîntem datori de trei ori. Un prînz fantastic. Un hotel fantastic. Și un concert fantastic aici sus, pe colină!

În timp ce ne luam rămas-bun, am simțit un impuls să le spun adevărul. Să le mărturisesc că dinadins îi trimiseseam la cel mai îngrozitor hotel din zonă și să-i avertizez să se mute de-acolo cît încă nu-i prea tîrziu. Însă afecțiunea cu care mi-au strîns mîna a făcut să-mi fie și mai greu să le spun una ca asta. Iar pe urmă ei au coborît dealul, și eu am rămas din nou singur pe bancă.

La ora cînd am coborît de pe deal, cafeneaua era deja închisă. Maggie și Geoff aveau un aer istovit. Maggie a zis că fusese cea mai grea zi din viața ei și părea încîntată de asta. Însă, atunci cînd Geoff a spus același lucru în timpul cinei – mîncam în cafenea ce mai rămăsese din timpul zilei –, a făcut-o pe un ton de parcă ar fi fost ceva rău, ca și cum era groaznic că trebuiseră să se spetească în așa hal și, apropo, eu

unde fusesem, în loc să-i ajut? Maggie m-a întrebat ce-am făcut după-masă, și n-am zis nimic de Tilo și Sonja – mi se părea mult prea complicat să-i explic –, i-am spus doar că fusesem pe deal, pe Sugarloaf, să lucrez la melodia mea. Și, când ea m-a întrebat dacă am progresat vreun pic, iar eu i-am zis că da, merge foarte bine, Geoff s-a ridicat și a ieșit vijelios, cu o față lungă, deși încă mai avea mîncare în farfurie. Maggie s-a făcut că nu observă și se pare că bine-a făcut, fiindcă puțin mai târziu el s-a întors cu o cutie de bere, s-a așezat iar și a-nceput să citească ziarul, fără să zică cine știe ce. Nu voiam să fiu cauza unei dispute între sora și cumnatul meu, așa că la scurt timp după asta m-am scuzat și m-am dus sus, să mai lucrez la piesă.

Camera mea, în care ziua era o plăcere să stai, nu mai era la fel de îmbietoare și după ce se lăsa întunericul. În primul rînd, draperiile nu acopereau chiar toată fereastra, ceea ce însemna că, dacă deschideam un geam în căldura înăbușitoare, insectele vedeau lumina pe o rază de cîțiva kilometri și se năpusteau înăuntru. Iar singura sursă de lumină era un bec golaș care atîrna din tavan și care arunca umbre întunecate în toată încăperea, scoțînd în evidență că era un spațiu nelocuit. În seara aceea, aveam nevoie de lumină ca să lucrez, ca să-mi notez rapid versurile, pe măsură ce-mi veneau în minte. Însă aerul era mult

prea irespirabil și, într-un final, am stins becul, am tras draperiile și am deschis larg ferestrele. Apoi m-am așezat în bovindou cu chitara, așa cum stătusem și în timpul zilei.

Am rămas așa cam o oră, încercînd diverse idei pentru pasajul de trecere, cînd am auzit un ciocănit, iar Maggie și-a băgat capul pe ușă. Evident, odaia era cufundată în întuneric, dar jos, afară, pe terasă era o lumină de veghe, așa că aproape îi distingeam chipul. Avea un surîs jenat și am crezut că vrea să mă roage să cobor ca s-o ajut la vreo treabă. A intrat, a închis ușa în urma ei și a zis:

— Îmi pare rău, scumpule. Dar Geoff e foarte obosit în seara asta, a muncit enorm azi. Și acum zice că vrea să se uite și el liniștit la un film?

A zis-o chiar așa, ca și cum ar fi fost o întrebare, și mi-a trebuit o secundă ca să-mi dau seama că mă roagă să nu mai cînt.

— Dar lucrez la ceva foarte important, am spus.

— Știu. Dar e îngrozitor de obosit în seara asta și zice că nu se poate odihni din cauza chitarei tale.

— Ce trebuie să înțeleagă Geoff, am spus, e că, așa cum el are munca lui, la fel o am și eu pe-a mea.

Sora mea a părut că se gîndește puțin la asta. Pe urmă a oftat adînc.

— Nu cred c-ar fi bine să-i transmit lui Geoff răspunsul tău.

— De ce nu? De ce să n-o faci? E timpul să pri-ceapă odată.

— De ce nu? Fiindcă nu cred c-ar fi foarte încântat, de aia. Și nu prea cred că ar fi de acord că munca lui și munca ta pot fi comparate.

Am rămas fără cuvinte și câteva clipe m-am uitat la ea complet blocat. Pe urmă am zis:

— Spui prostii. De ce spui prostiile astea?

A clătinat din cap obosită, însă n-a zis nimic.

— Nu înțeleg cum poți să spui asemenea prostii, am zis. Tocmai acum, când îmi merge atît de bine.

— Îți merge foarte bine, scumpule, da? A continuat să mă privească în penumbră. Atunci, bine, a spus într-un final. N-am de gînd să mă cert cu tine. Mi-a întors spatele și a deschis ușa. Vino și tu jos la noi, dacă vrei, a zis în timp ce ieșea.

Împietrit de furie, m-am uitat lung la ușa care se închisese în urma ei. Am auzit sunete înăbușite venind dinspre televizorul de jos și, chiar și în starea în care mă aflam, o parte încă rațională a creierului îmi spunea că furia mea n-ar trebui îndreptată împotriva lui Maggie, ci împotriva lui Geoff, care încercase sistematic să-mi pună bețe-n roate încă de cînd sosisem aici. Chiar și așa, tot pe sora mea eram supărat la culme. De cînd eram în casa ei, nu mă rugase nici măcar o dată să-i cînt un cîntec, așa cum făcuseră Tilo și Sonja. Evident, nu ceream mare lucru de la